

po uveljavi tega zakona tudi noben slučaj ni mogel pripetiti, v katerem bi se mogla ta določba uporabljati.

V razlogih izpodbijanih odlokov in v pritožbah razmotravano vprašanje, je li ta § 87 izrecno ali molče razveljavljen, je torej brez pomena, ker je navedena določba ob pomanjkanju takih slučajev »ipso iure« ob vsako veljavo. Dokler je pa bila ta določba v veljavi, je imela svojo pravno moč v tem, da so se morala pravna razmerja onih učiteljev, za katere so bila veljavna, urejati ravno po §-u 30 v zvezi s §-om 87 zakona z dne 29. apr. 1873.

Vsled tega se pa tudi na pravno razmerje takih učiteljev ne dajo uporabljati določbe §-a zakona z dne 29. novembra 1890, po katerih je pripoznanje prve petletnice zavisno od dneva prvega stalnega nameščenja, kajti — kakor je iz §-a 9 razvideti — je ta zakon stopil šele s 1. januarjem 1891 v veljavo, in je torej moči to določbo uporabljati le pri onih učiteljih, ki so z uveljavo tega zakona že nad pet let v službi, le takrat, ako namreč pride v poštev § 30, ne pa tudi § 87 starejšega zakona; torej pri onih učiteljih, ki so bili po uveljavi zakona z dne 29. aprila 1873 nameščeni, nikakor pa ne na one, ki so bili že pred to dobo v šolski službi, — kajti pravno razmerje takih učiteljev je v §-u 87 zakona z 29. aprila 1873 določno urejeno. § 4 zakona z dne 29. novembra 1890 pa ni v tem ničesar spremenil in tudi nima avtentičnega razlaganja zgoraj navedene določbe.

Iz pravosodne prakse.

Civilno pravo.

a) Kup dedščine po §-u 1278 o. d. z. ali le kup inventirane zapuščine? — Udova, ki je prevzela zapuščinskim potom inventirano zapuščino proti poplačilu dednih deležev zakonitih dedičev in poplačilu dolgov, ni zavezana plačati zapuščinskih dolgov, ki v inventarju niso navedeni.

Maks F. je bil sklenil z zamrlim Janezom B., soprogom toženke Marije B. dne 19. aprila 1904 pogodbo na dobavo dog in mu dajal predujme, ki so ostali v znesku 2786 K 33 h ne-

odsluženi. Janez B. je umrl dne 12. februarja 1907 (v Ameriki). Upnikov niso klicali. Štirje zakonski otroci Janeza B. so se priglasili pogojno k dedščini; pri inventuri se je pokazala čista vrednost zapuščine z zneskom 1250 K. Na vsakega otroka bi pripal delež 312 K 50 h. Udova Marija B., ki je bila svoj čas sklenila z rajnim možem pogodbo na splošno skupnost imovine, glede sedanje in glede bodoče, kakorkoli pridobljene, prevzela je z dogovorom od 8. avgusta 1908 zapuščino proti plačilu dolgov in dednih deležev po 315 K vsakemu otroku.

Maks F. je tedaj vložil tožbo zoper Marijo B. na plačilo gori omenjenega neporavnane zneska.

Okrožno sodišče v R. je tožbi le do polovice ugodilo. Smatralo je, da se znači opravilo v dogovoru od 8. avgusta 1908 za prosti kup, a ne za kup dedščine, da pa je toženka zavezana plačati polovico vtožene terjatve iz naslova splošne skupnosti imovine.

Višje deželno sodišče v G. je obsodilo toženko, da plačaj i drugo polovico vtožene terjatve, toda le po močeh zapuščine. Po dogovoru od 8. avgusta 1908 je prevzela toženka od dedičev Janeza B. njegovo celo zapuščino z bremeni in imetkom vred za kupnino 1250 K; kupni predmet je torej očitno zapuščina, pravno opravilo kup dedščine po §-u 1278 o. d. z. Temu nazoru ne nasprotuje, da se je bil napravil inventar in da se je kupnina na podlagi tem potom pridobljene vrednosti dedščine ustanovila. Učinek, ki ga §-a 1278 in 1283 o. d. z. družita z dejstvom, ali se je vzel inventar za podstavo ali ne, zadeva edino le dolžnosti jamstva prodajalcev. Toženka je vstopila v pravice in dolžnosti prodajalcev kakor dedičev, tožnik sme se po §-u 1282 o. d. z. neposredno nje držati. Toženkina trditev, da je le v inventar zapisana pasiva prevzela, je v nasprotju z vsebino dogovora, ki ne pozna nikake take omejitve. Ker pa so prodajalci dedščine bili oddali pogojno dedne prijave in se je napravil inventar, onda je obvezana toženka nalik dedičem po §-u 802 o. d. z. le k plačilu po močeh zapuščine. Ne oziraje se na to, da je vprašanje, ali bode zapuščina zadostovala, rešiti šele v izvršilnem stadiju, toženka nedostatnosti zapuščine niti ni izkazala, in pri tem je, ker se ni bilo sklicalo zapuščinskih upnikov, opozoriti na določbo §-a 815 o. d. z.

Vrhovno sodišče je z odločbo od 17. novembra 1909, o. št. Rv VI 412/91 obnovilo prvo razsodbo.

Razlogi.

Nazor prizivnega sodišča, da vsebuje dogovor od 8. avgusta 1908, po katerem prevzame toženka zapuščino proti plačilu otrokom pripadajočih deležev, kup dedščine po §-u 1278 o. d. z., je pravnopomoten.

Glasom zapuščinskih spisov napravil se je v zapuščini inventar, ki navaja vsa tedaj znana aktiva in pasiva, in na njega podstavi se je ustanovila čista vrednost zapuščine ter visokost dednih deležev. Na podlagi tega inventarja je prevzela toženka celo zapuščino, kolikor je je tu, z bremeni in imetkom vred in se je zavezala, da plača mimo pristojbin dedičem dedne deleže v zneskih, ki so se za majhno svoto zaokrožili navzgor. Zapuščina se je na to prisodila priglašeni dedičem. Že izraz »zapuščina«, kolikor je je tu, pri dogovoru kaže, da se je smatralo samo to za predmet prevzetbe, kar se je zapisalo v inventar za aktivum ali pasivum. Kupni predmet so torej aktiva, kolikor jih je tu, a odplačilo je prevzetba pasiv, kolikor jih je tu, in pa poplačilo čistih dednih deležev. Da bi se smelo smatrati kak nanovo najdeni aktivum za soprodan, tega iz dogovora ni moči posneti; v to pa bi tudi nadvarstvena oblast ne bila mogla privoliti.

Ni se torej dedščina kakor celota prenesla; bistvo dedščinskega kupa pa tiči baš v tem, da se prenese dedščina kakor celota, da kupec stopi na mesto dediča. To bi res imelo za posledico, da nanovo najdeno premoženje ne pripade dediču, ampak kupcu dedščine. Ako pa se za tem ni stremilo, onda se tudi pravno opravilo ne da smatrati za kup dedščine, ampak le za kup premoženjskih aktiv, ki so tu, in obveznost plačila zapuščinskih dolgov nanaša se le na one dolgé, ki so se izrecno prevzeli, torej na one, ki so v inventarju navedeni. Zatorej je prevzemniku nasproti tudi brez pomena, ali so bili zapuščinski upniki sklicani ali ne.

Ugotovljeno je, da vtožena terjatev ni bila privzeta pasivom zapuščine, da torej niti znana ni bila. Zategadelj tožnik iz naslova, da je toženka kupnica dedščine, ne more staviti nikake

zahteve, ker ni govora o kakem kupu ali o kaki prodaji dedščine, ampak le — kakor je prva instanca pravilno izvajala — le o kupu in prodaji po inventarju ustanovljenega zapuščinskega premoženja.

Bilo je torej rzsodbo prizivnega sodišča spremeniti in prvo rzsodbo obnoviti, ki nalaga toženki plačilo le polovice terjatve, spadajoče glasom pogodbe o splošni skupnosti imovine na njo, in plačilo le polovice pravnih stroškov na prvi instanci.

Dr. M. D.

b) Zahtjev za davanje računa zastaruje u 30 godina. — Koalicija ne može se istaknuti putem prigovora u parnici za diobu zajedničkih dobara već posebnom tužbom. — U slučaju suparstva po §-u 14 g. p. priziv jednih suparaca ima moć i za suparce, koji se nijesu prizvali i u pogledu koalicije naregjene pojedinim supareim.

Vrhovni je sud (riješjenje od 9. srpnja 1909 Rv IX 58/9) potrdio presudu 26. prosinca 1908 Bc I 198/8 okružnog kao prizivnog suda u Š., s kojom je preinačio presudu 13. listopada 1908 C II 232 8 kotarskog suda u D.

Razlozi.

Od revizijskih razloga br. 2. i 4. §-a 503. g. p., na koje se prizivatelji pozivlju, faktično nije bio izveden nego samo zadnji. Ali ni ovaj ne postoji.

Prije svega dijeli se potpuno mnijenje prizivnog suda odnosno na pitanje o davanju računa, jer se ne može ni najmanje dvojiti, da se u nazočnom slučaju radi o akciji za davanje računa u smislu §-a 830 o. g. z., koja se osniva na pravnom odnošaju zajednice. I doista iz dotičnog dijela tužbenog zahtjeva jasno ističe, da tožiteljice pitaju davanje računa od plodova primljenih za 20 godina, a ne pitaju naknadu štete njima prouzrokovane za to što im plodovi nijesu bili predani. Pravom je za to prizivni sud izrekao, da ovaj zahtjev ne potpada pod izuzetni rok zastare u smislu §-a 1489. o. g. z., već pod redoviti rok zastare od 30 godina.

Što se tiče pitanja, da li su tužiteljice dužne da trpe putem prigovora istaknuto uračunanje onog iznosa, što se zahtjeva da

su primile, kad su se udale, niži sudovi u tom pogledu polaze s krivog gledišta.

Nema dvojbe d. zahtjev tuženika, koji ide za tim da zahtjev tužiteljica na zajedničku masu bude sasvim ili djelomično ukinut odbijanjem svote od 400 K, koja bi se imala u dio svake od njih uračunati, prikazuje se kao novčana tražbina na suprot stavljena za prijeboj.

Ali u smislu §-a 1438. o. g. z. mogu se prebiti samo zamjenita iskanja, koja su istinita, jednovrstna i takova, da stvar koja pristoji jednomu kao vjerovniku, isti ju može i kao dužnik drugomu dati. A iskanja koja se tiču raznovrstnih stvari ne mogu se međusobno prebiti (§ 1440 o. g. z.).

Protivno traženje, koje su tuženici istakli putem prigovora, nije za to sposobno, da prebije tužiteljičino traženje, zbog česa ne može se istaknuti nego napose. S toga prigovor o prijebiju trebalo je odbiti jer zato ne postoje zakonske pretpostavke.

U pogledu žalbe istaknute u reviziji, da je prizivni sud i u pogledu sutužiteljice M. P. preinačio presudu prvog suda u tački, koja se odnaša na uračunanje K 400, premda ista nije podnijela priziv protiv presude prvog stepena, istina je, da ova tužiteljica nije podnijela priziv protiv presude prvog stepena, ali treba uzeti u obzir, da se u nazočnom slučaju radi o suparcim u smislu §-a 14. g. p. i da se djelovanje parničnih djela radnih suparaca proteže i na suparce, koje so nemarni.

D. M. v „Mjesečniku“.

c) Pristojnost sodišča za razsojo o tožbi na izpolnitev dogovora, sklenjenega o priliki stavbenega ogleda (§ 1 jur. nor.).

Tožnik Ivan Z. in toženec Jože M. sta mejaša. Ko je Jože M. zaprosil l. 1908 stavbinega dovoljenja, da zopet postavi od požara uničeni hlev s prizidkom, je Ivan Z. ob stavbenem ogledu dne 13. septembra 1908 zahteval, da Jože M. ne sme prizidka postaviti tako, da bi bil kap tega prizidka obrnjen na njegov svet, in da je na ostalem hlevu napraviti snegolovilce in pa žlebove, da ne bodo snežni plazovi padali na njegov svet, in da se tudi kapnica ne bo tjakaj odtekala. Jože M. je vse to obljubil storiti, kar se je tudi vsprejelo v zapisnik.

Stavbeno dovoljenje, ki se je potem izdalo, vsebuje naročilo, da naj Jože M. stavbo izvrši v zmislu zapisnika z dne 13. sep-

tembra 1908. — Ker Jože M. ni izpolnil te obljube, je Ivan Z. zahteval, naj se razsodi, da je toženec dolžan odstraniti nastrešje na prizidku, kolikor visi na njegovo parcelo, in da je dolžan napraviti na hlevu žlebove in odvesti kapnico na svoj svet. — Toženec je ugovarjal nepristojnost sodišča, češ, da gre tu za vprašanje, katero je rešiti po stavbenem redu za deželo kranjsko.

Okr. sodišče v Radovljici se je izreklo nepristojnim in tožbo zavrnilo (C 84/9/3) iz teh-le razlogov :

Za presojo le-te zadeve ni pristojno sodišče, temveč stavbeno oblastvo. Kakor izhaja namreč iz navedeb strank, iz zapisnika o stavbenem ogledu z dne 13. septembra 1908 in iz stavbenega dovoljenja z dne 13. septembra 1908, je tožnik ob lokalnem ogledu le zahteval, da pri prizidku ne sme biti kapu na tožnikovi strani in da napravi toženec na hlevu snegolovilce in žlebove na tožnikovi strani, in se je v stavbenem dovoljenju potem izreklo, da mora toženec postaviti hlev m. d. tudi natančno po določenih stavbenega zapisnika. Iz tega, da je tožnik stavil navedene zahteve in da jih je toženec sprejel, ni nastala med strankama nobena pogodba in nobeno obligatorno razmerje. Tožnikove zahteve so se namreč vsprejele v stavbeno dovoljenje. Čuvati, da se izpolnjuje potrjeni stavbeni načrt in da se izpolnijo sploh vsi pogoji stavbenega dovoljenja, mora pa v zmislu §-a 85 zakona z dne 25. oktobra 1875 št. 26 dež zak. stavbeno oblastvo, to je občina (§ 87). Letá mora tudi v zmislu §-a 83 naved. zakona podeliti dovolitev stanovanja in rabe. § 96 končno vsebuje predpise, ako se stranka ne drži stavbenega dovoljenja. Pristojna kazenska oblastva pa so za ta slučaj župani (§ 96 l. c.).

Tu trdi pač tožnik, da toženec ne ravna popolnoma v zmislu stavbenega dovoljenja, in je torej za razsojo pristojen župan blejski.

Tožnikovemu rekurzu je deželno sodišče v Ljubljani ugodilo in zavrnilo ugovor, da je pravna pot v tej stvari nedopustna, iz teh-le razlogov :

Nazor prvega sodnika, da tu ne gre za obligatorno razmerje med strankama, ker so se zahteve tožnikove bile vsprejele v stavbeno dovoljenje in postale pogoji tega dovoljenja, o kojih izpolnitvi je čuvati stavbenemu oblastvu, je pravnopomoten.

Da tu gre za zasebnopravno razmerje med obema stran-
kama, pač ne bode dvoma. O zasebnopravnih ugovorih pa stav-
bena oblast nikdar ne more odločevati, ampak mora stranke, če
se ne doseže poravnava, nakazati na pravdno pot. Pa tudi do-
sežena poravnava ohrani svoj zasebnopravni značaj in ne postane
nikdar del stavbenega dovoljenja, temveč upravno oblastvo s
stavbenim dovoljenjem edino spozna, koliko je stavba dopustna po
predpisu stavbenega reda in tudi sicer iz javnih ozi-
rov. To je vse jasno izrečeno v §-u 10 stavb. reda za Kranjsko

Sicer pa zahteve tožnikove v stavbeno dovoljenje z dne
13. septembra 1908 izrecno niti vsprejete niso, ampak se ondi
stavitelju, tožencu, le ukazuje, da se ima stavba izvršiti po do-
ločilih stavbenega zapisnika. Res so v tem zapisniku zahteve
tožnikove, a po §-u 9 stavb. reda je zasebnopravne ugovore
sosedov v zapisnik vsprejeti in jih potem rešiti po predpisu
§-a 10 ibid. ali z zavrnitvijo na pravno pot ali pa s poravnavo.
Stavbeno dovoljenje se torej na tožnikove ugovore niti ne nanaša.

Pa tudi iz določbe §-a 85 stavb. r. se za nedopustnost pravne
poti ne more izvajati nikakega dokaza, ker ta določba ugovorov,
proti stavbi podanih iz zasebnopravnih naslovov, niti ne omenja.

Rekurz je torej utemeljen, kajti stvar očitno spada na
pravno pot.

C. kr. vrhovno sodišče je revizijski rekurz toženčev
zavrnilo (sklep z dne 14/7 1909 R VI 197, 9/1), češ, da se v tožbi
zahteva izpolnitev poravnave, sklenjene povodom stavbenega
ogleda med tožnikom in tožencem glede tožnikovih ugovorov
zoper stavbo. Ta poravnava je pa zasebnopravna stvar, in radi
tega je brezdvomno o njej razsojati sodiščem. Ž.

**d) Varstveno sodišče ne more odločevati proti volji neza-
konskega očeta niti o obsegu njegovih obveznosti.**

(Odločba vrhovn. sod. 15. junija 1909 R VI 169 9/1, spreminjajoča nasprotne
enake sklepe okrajnega sodišča in okrožnega sodišča v Rudolfovem.)¹⁾

Okrajno sodišče v Rudolfovem je v nespornem postop-
panju s sklepom z dne 15. aprila 1909, o. št. P. 12/9/2 na pod-

¹⁾ Enaka odločba od 15. jul. 1902. št. 10.050, Ger. Zeitung 1903/82,
nasprotna pa od 3. dec. 1901, št. 16.387, Ger. Zeitung 1902/187.

lagi določil §-ov 166, 167 o. d. z. in §-a 19 ces. pat. z dne 9. avgusta 1854, št. 208 drž. zak. naložilo Janezu M., očetu dne 21. januarja 1909 izven zakona rojene Neže R., plačilo mesečne alimentacije po 15 K. Proti temu sklepu se je nezakonski oče pritožil po vsem obsegu. Navajal je, da je prvi sodnik napačno tolmačil § 19 zgoraj cit. ces. pat., ker ta zakon nikjer ne določuje, da bi smel nesporni sodnik reševati sporne stvari. Odločitev v izpodbijanem sklepu pa je bila odvisna od spornih okoliščin. Rekurent sploh ni bil voljan za otroka plačevati, ker so se z otrokovo materjo tudi drugi moški spolno družili in je le zaradi miru rekel nespornemu sodniku, da je pripravljen enkrat za vselej plačati 600 K ali pa mesečne zneske k večjemu po 4 K. Njegovo posestvo je vredno največ 8000 K, a je obremenjeno s 6000 K dolga. Tudi mora za roditelje skrbeti, ki so že stari. Sam pa je za delo nesposoben, ker ima revmatizem v sklepkih in si ne more ničesar zaslužiti. —

Rekurzno sodišče v Rudolfovem je s sklepom 12. maja 1909, št. 43/9/2 rekurzu le deloma ugodilo z utemeljitvijo:

Rekurent je sam pripoznal nespornemu sodniku očetovstvo, kajti pripoznal je, da se je s predlagateljčino materjo v kritičnem času združil, ter protidokaza, da otrok ne more biti njegov, ni niti ponudil, še manj pa izvel. Tudi je priznal, da je dolžan plačevati alimentacije, ker je nek znesek ponudil, kar sam navaja tudi še v rekurzu.

Radi tega so brez pomena njegove navedbe v rekurzu, da so se tudi drugi moški z otrokovo materjo družili, ter da je le zato ponudil nek znesek, da bi imel mir.

Tudi svoje imovinske in osebne razmere je rekurent prvemu sodniku sam napovedal in priznal take, kakršne je nesporni sodnik za podlago vzel svoji odločitvi. Če sedaj v rekurzu svoj položaj slika v najslabši luči in spreminja svoje lastne navedbe in pripoznanja, in če naglašava svoj revmatizem, ki ga baje ovira pri delu, tako da si ne more sam ničesar zaslužiti, je to vse v nasprotju njegovim lastnim navedbam, ter preklic njegovih prejšnjih navedb, česar ni smatrati za novote v zmislu §-a 10 cit. pat. in se vsled tega tudi sodišče nanj ne more ozirati.

Prvemu sodniku je tudi sedaj sporno edino le vprašanje o višini alimentacije, vse drugo ni sporno. V zmislu §-a 2 odst. 7 zgoraj cit. ces. patenta »a contrario« pa je varstveno oblastvo

upravičeno odločevati tedaj v nespornem postopanju, če odločitev ne zavisi od razmotravanja spornih vprašanj, ali pa od okolnosti, katere je moči ugotoviti le v pravilnem dokaznem postopanju.

V danem primeru pa so vse okolnosti, katere so odločilne, da se rekurentu naloži plačevanje alimentacije, nesporne, namreč očetovstvo in dolžnost plačevanja alimentacije, zato je ni dvoma, da varstveno oblastvo samo lahko določi višino te alimentacije v nespornem postopanju.

Ni namreč neobhodno potrebno, da bi se višina alimentacije, če je sporna, morala določiti le s spornim potom. V zmislu §-a 166 o. d. z. je določiti alimentacijo primerno premoženju nezakonskega očeta, njeno višino pa določi sodišče samo po lastnem preudarku.

Če je torej varstveno sodišče na podlagi podatkov o imovinskih in osebnih razmerah nezakonskega očeta, katere je sam navedel, oziroma tozadevnim navedbam strank pritrdil, določilo v izvenspornem postopanju višino alimentacije, bilo je to v toliko bolj upravičeno, ker bi jo tako v nespornem, kakor tudi v spornem postopanju moralo določiti po svojem lastnem preudarku, za nesporno postopanje pa je upravičeno v zmislu §-a 2 odst. 7 cit. pat.

Nesporni sodnik je bil torej povsem upravičen alimentacijo določiti.

Mesečni znesek 15 K pa, katerega je določil nesporni sodnik, zdi se rekurzniemu sodišču previsok. Kajti če se ozira na imovinske razmere nezakonskega očeta, ki so služile za podlago nespornemu sodniku, tedaj se vidi, da ima čistega imetja le okoli 4000 K. A četudi je še mlad in je dolžan, ker je zmožen, da si z delom kaj zasluži ter skrbi za svojega nezakonskega otroka, vendar smatra rekurzno sodišče, da je 15 K mesečnega prispevka tem premoženjskim osebnim rekurentovim razmeram previsok, ter da jim odgovarja že znesek 12 K.

Vsled tega je sodišče rekurzu v tem oziru ugodilo.

Vrhovno sodišče je ugodilo revizijskemu rekurzu nezakonskega očeta, razveljavilo sklepa nižjih sodišč s prednjim postopanjem vred ter zahtevke nez. otroka proti nezakonskemu očetu odkazalo na pravni pot.

Razlogi.

Po §-u 2 ces. pat. od 9. avgusta 1851. dž. z. št. 208 ima sodišče uradoma preiskati vse okoliščine in razmere, ki vplivajo na sodno odločbo. Dočim ob presojanju nesoglasij, odkazanih po §-ih 142. in 178. o. d. z. nespornemu postopanju, odločuje javna korist na rednih odnošajih v rodbini, ni te koristi, ako zahtevajo nezakonski otroci preživitev od očeta. Tu torej ni podlage k uradnemu preiskavanju, temveč velja za preživitne zahtevke nezakonskih otrok proti očetu (§ 166. o. d. z.) splošno pravilo, da je zasebne zahtevke, tudi če je sporna samo njih višina, uveljavljati po rednem pravnem potu. To izhaja tudi posebno iz §-a 49. št. 2. sodn. prav., ki je spore o zakonitih obvezah nezakonskega očeta proti otroku odkazal podsodnosti okrajnih sodišč v spornih stvareh, iz česar izhaja, da varstveno sodišče o teh obveznostih ne more odločevati v nespornem postopanju, proti volji zakonskega očeta, tudi posebno ne o obsegu obveznosti.

Okrajno sodišče je torej ravnalo proti predpisom § 2. št. 7. zgoraj cit. pat., in zato je bilo njegov in pa rekurznega sodišča sklep po §-u 16. cit. pat. razveljaviti kakor nična, predlagateljico pa nakazati na pravni pot.

V.

Književna poročila.

Poljudna pravna knjižnica. Zvezek XIII. in XIV. Knjižica 6. Predpisi o notarskih pristojbinah in zapovedanih notarskih spisih. Uredil in pojasnil dr. Ed. Volčič. V Ljubljani 1910. Izdalo in založilo društvo »Pravnik«.

Ponatis je to iz VI. zvezka »Pravnikove« zbirke avstrijskih zakonov, ki izide v kratkem in bo obsegal predpise o nespornem postopanju ter tudi notarski red. V tej knjižici so pa le predpisi o notarskih pristojbinah: §-i 171—174 novega notarskega reda, notarska tarifa i. dr. Pridejan je tudi zakon od 25. julija 1871 drž. zak. 79. Ta ponatis kaže, kako bo sploh urejen VI. zvezek »Pravnikove« zbirke. Gosp. dr. Volčič je v tem ponatisu hotel postreči za vsakdanjo prakso, kakor že prej z odvetniško tarifo i. dr.

